

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/14/2019
Identifikačné číslo spisu: 5113242311
Dátum vydania rozhodnutia: 30.07.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:5113242311.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Milan Delinčák - Bukov veľkoobchod ovocie zelenina, s miestom podnikania Horelica 108, 022 01 Čadca, IČO: 10 842 098, zastúpeného JUDr. Marekom Belkom, advokátom, so sídlom F. Kráľa 1504, 022 01 Čadca, proti žalovanému: DETEKTÍVNA INFORMAČNÁ SLUŽBA, s.r.o., so sídlom Antona Bernoláka 51, 010 01 Žilina, IČO: 36 385 832, zastúpenému JUDr. Annou Mozolíkovou, advokátka, so sídlom Palárikova 1449, 022 01 Čadca, o zaplatenie 5 000,- eur s príslušenstvom, o dovolaní žalovaného proti rozhodnutiu Krajského súdu v Žiline zo dňa 14. septembra 2016, č. k. 13Cob/70/2016-166, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .
- II. Žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina, ako súd prvej inštancie, rozsudkom zo dňa 16. októbra 2015, č. k. 11Cb/258/2013-103 uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi 5 000,- eur spolu s úrokom z omeškania 9 % ročne zo sumy 5 000,- eur odo dňa 4. februára 2014 do zaplatenia a náhradu trov konania spolu 1 396,90 eur. Vo zvyšku (uplatnených úrokov z omeškania od 27. marca 2012 do 4. februára 2014) súd žalobu zamietol.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný na základe Zmluvy o strážnej službe zo dňa 28. marca 2002 mal povinnosť vykonávať a zabezpečovať strážnu službu a znižovať bezpečnostné riziká v areáli I., podľa zákona č. 379/1997 Z. z. Podľa článku V. bod 2, 11 a 16 žalovaný mal vykonávať strážnu službu so zameraním na vnútornú a vonkajšiu ochranu objektu, dohľad a kontrolu fyzického vstupu osôb, zamestnancov, motorových vozidiel, ochranu pred ohňom, krádežou, vandalizmom alebo ilegálnym vstupom do areálu. Okresný súd poukázal na to, že medzi žalobcom a p. I. bola platne uzavretá Zmluva o nájme nebytových priestorov, ktorej obsah bol zmenený Dodatkom č. 1 k tejto Zmluve zo dňa 6. mája 2010, v rámci ktorého si zmluvné strany dojednali aj poskytovanie strážnej služby. Z priestoru predmetného areálu K. bola odcudzená štvorkolka značky N., rok výroby XXXX, K..., držiteľa A. I.. Ku krádeži predmetnej štvorkolky, podľa okresného súdu, muselo dôjsť v čase do 06.00 hod., dňa 1. júla 2010, teda v čase, keď bolo zmluvnou povinnosťou žalovaného vykonávať

strážnu službu predmetného areálu. Žalobca vyplatil 5 000,- eur titulom náhrady škody vzniknutej A. I. krádežou predmetnej štvorkolky. Súd prvej inštancie konštatoval, že realizácia výplaty tejto sumy bola preukázaná na základe predloženého pokladničného výdavkového a pokladničného príjmového dokladu, v dôsledku čoho došlo v rozsahu 5 000,- eur ku zníženiu majetkových hodnôt u žalobcu, a teda ku vzniku škody v tomto rozsahu, v príčinnej súvislosti s porušením zmluvnej povinnosti žalovaného.

3. Ďalej konajúci súd uviedol, že z výpovede svedka O.J. vyplynulo, že pri vstupe, ani pri výstupe z predmetného areálu strážnik v búde pri vstupe do areálu nebol, hoci sa v búde svietilo. Svedok sa v areáli vyskytol za účelom nakládky tovaru, ktorú zrealizoval v priebehu 15 minút, okolo pol piatej, piatej ráno dňa 1. júla 2010, keď videl poodchýlené dvere garáže prenajatej p. I. od žalobcu v priestore areálu.

4. Okresný súd na základe zistení konštatoval, že ku krádeži štvorkolky došlo v príčinnej súvislosti s porušením zmluvnej povinnosti žalovaného vykonávať riadne strážnu službu predmetného areálu. Zmluvou o strážnej službe uzavretou medzi žalobcom a žalovaným mal súd prvej inštancie za preukázané založenie obchodno-právneho vzťahu medzi týmito stranami, v nadväznosti na čo pri právnom posúdení uplatneného práva na náhradu škody aplikoval hmotno-právnu úpravu vyplývajúcu z Obchodného zákonníka. Okresný súd zdôraznil, že zodpovednosť za škodu v obchodno-právnych vzťahoch je založená na objektívnom princípe a teda zodpovedný subjekt zodpovedá za škodu nezávisle na zavinení. Konštatovanie zodpovednosti za škodu predpokladá naplnenie troch podmienok, a to preukázanie porušenia zmluvnej povinnosti, príčinnú súvislosť medzi porušením zmluvnej povinnosti a vznikom škody a samotný vznik škody, ktoré predpoklady vzniku práva žalobcu na náhradu škody v predmetnej veci boli vykonaným dokazovaním preukázané. Preto okresný súd podľa § 373 a nasledujúce ustanovenia Obchodného zákonníka zaviazal žalovaného na náhradu škody v rozsahu sumy 5 000 eur. Konajúci súd dodal, že okolnosti vylučujúce zodpovednosť neboli v konaní ani tvrdené, ani preukázané. V otázke výšky spôsobenej škody okresný súd skonštatoval jej preukázanie na základe predloženého pokladničného výdavkového a pokladničného príjmového dokladu, ktorý sa nachádza na č. I. 11 spisu a svedčí o skutočnosti realizácie výplaty tejto sumy žalobcom svedkovi A. I., v dôsledku čoho došlo v rozsahu 5 000,- eur ku zníženiu majetkových hodnôt u žalobcu, a teda ku vzniku skutočnej škody v tomto rozsahu, v príčinnej súvislosti s porušením zmluvnej povinnosti žalovaného.

5. Okresný súd poukázal na to, že žalovaný so splnením svojho peňažného záväzku nahradiť žalobcovi škodu sa dostal do omeškania. Vznik omeškania žalovaného so splnením jeho záväzku nahradiť žalobcovi škodu prvoinštančný súd ustálil dňom nasledujúcim po dni, kedy bola žalovanému doručená žaloba spolu s výzvou na vyjadrenie sa v tomto spore, ako to vyplynulo z návratky doručeny z doručovania týchto listín žalovanému z č. I. 20 spisu, podľa ktorej mu tieto listiny boli doručené 3. februára 2014. Preto bol žalobcovi priznaný úrok z omeškania od 4. februára 2014 a vo zvyšnej časti uplatneného úroku z omeškania bola žaloba zamietnutá. K úplnosti okresný súd uviedol, že výzva na zaplatenie žalovanej pohľadávky, a to predžalobná upomienka - pokus o zmier právneho zástupcu žalobcu zo 7. marca 2013 na č. I. 97 spisu, bola okresnému súdu predložená až po skončení dokazovania vo veci a po poučení podľa § 120 ods. 4 O. s. p., spolu so špecifikáciou trov právneho zastúpenia.

6. O trovách konania pred okresným súdom bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 3 O. s. p.

7. Na odvolanie žalobcu, Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd, napadnutým rozsudkom zo dňa 14. septembra 2016, č. k. 13Cob/70/2016-166, v napadnutej časti výroku o uloženej povinnosti žalovanému, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie s tým, že žalobca nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

8. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že sa v celom rozsahu stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie, ako aj s jeho odôvodnením. Na zdôraznenie správnosti potvrdeného rozhodnutia a k odvolacím dôvodom žalovaného uviedol nižšie uvedené skutočnosti.

9. Odvolací súd poukázal na skutočnosť, že za dôkaznej povinnosti žalobcu a žalovaného bol preukázaný

nárok žalobcu, pretože bolo preukázané, že nie riadnym výkonom strážnej služby, na ktorú bol žalovaný povinný v zmysle uzavretého zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným došlo ku skutku, a to ku krádeži štvorkolky. A to s následkom vzniku škody na strane žalobcu v sume 5 000,- eur, ktorú sumu žalobca vyplatil A. I. ako majiteľovi odcudzenej štvorkolky. Štvorkolku mal A. I. umiestnenú v priestoroch, na ktoré sa vzťahoval výkon strážnej služby podľa Zmluvy o strážnej službe uzavretej medzi žalovaným ako dodávateľom a žalobcom ako odberateľom v znení dodatkov. To, že sa uvedený skutok stal, a to odcudzenie štvorkolky z areálu, ktorý podliehal výkonu strážnej služby žalovaným, potvrdili aj výsledky vyšetrovania Okresného riaditeľstva Policajného zboru v L., Odbor poriadkovej polície, Obvodné oddelenie PZ L. ČVS: F. zo dňa 2. decembra 2011, z ktorého dátumu je uznesenie č. I. 4 spisu, keď orgány činné v trestnom konaní nepokračovali ďalej (prerušili trestné stíhanie) nie preto, že by sa skutok nestal, ale preto, že nebola známa osoba páchatela. Z doloženého vyšetrovacieho spisu ČVS: F., súčasťou ktorého je fotodokumentácia, podľa odvolacieho súdu nesporne vyplynulo, že skutok krádeže štvorkolky sa stal, a to v areáli, ktorý podliehal výkonu strážnej služby žalovaným. To, že došlo k násilnému vniknutiu do objektu, v ktorom bola umiestnená štvorkolka p. A. I. potvrdzuje aj doložená fotodokumentácia, ktorá tvorí súčasť vyšetrovacieho spisu č. ČVS: F..

10. Odvolací súd ďalej uviedol, že okresný súd dostatočným spôsobom zhodnocoval vierohodnosť a opodstatnenosť svedeckých výpovedí, a preto dospel k správne záveru, že počas výkonu strážnej služby žalovaným z priestorov, ktoré podliehali strážnej službe, ku ktorým patrila aj garáž prenajatá od žalobcu p. A. I., došlo k odcudzeniu štvorkolky. K námietke nedostatočne zisteného skutkového stavu odvolací súd poukázal na princíp neúplnej apelácie a uviedol, že navrhnutý výsluch p. K. bol uskutočnený na pojednávaní konanom pred okresným súdom dňa 16. októbra 2015, na ktorom bolo prístupné k výsluchu svedka p. A. I.. Tohto pojednávania sa žalovaný, po ospravedlnení, nezúčastnil. Krajský súd v Žiline v tejto súvislosti poukázal na odôvodnenie okresného súdu, podľa ktorého ani žalobca, ani žalovaný nenavrhli vo veci vypočuť ako svedka p. B., p. J. ani p. X., ktorí boli vypočutí orgánom činným v trestnom konaní. Okresný súd vykonal dôkaz listinou, prečítaním zápisnice o výsluchu týchto osôb v trestnom konaní.

11. K námietke rozsahu a postupu dokazovania okresným súdom poukázal odvolací súd na to, že pokiaľ sa žalobcovi a žalovanému priznáva právo navrhnúť vykonanie určitého dôkazu, tak toto procesné oprávnenie nebolo odňaté ani žalobcovi, ani žalovanému. Odvolací súd zdôraznil, že právo navrhnúť dôkazy, resp. právo vyjadrovať sa k vykonaniu dôkazov nie je možné zamieňať s rozhodovaním súdu o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. K námietke neúplnosti zisteného skutkového stavu okresným súdom a jeho viazanosti krajským súdom poukázal aj na to, že skutočnosti uvádzané žalovaným, ktoré neboli odprezentované v konaní pred okresným súdom nemohli byť vzaté do úvahy až v odvolacom konaní (§ 120 ods. 4 O. s. p.). Žalovaný bol riadne poučený, že všetky nielen dôkazy, ale aj skutočnosti, musia byť predložené alebo označené najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie. Žalovaný v konaní pred okresným súdom nenamietal, že výsledky dokazovania nepreukázali, že v priestoroch, ktoré podliehali strážnej službe bola umiestnená štvorkolka, túto námietku žalovaný uplatnil až v odvolacom konaní. Jednotlivé námietky skutkových okolností v špecifikácii tak, ako ich predostrel žalovaný až v podanom odvolaní, neuplatňoval v konaní pred okresným súdom. Žalovaný sa bránil tvrdením, že ku krádeži mohlo dôjsť aj mimo hodín výkonu strážnej služby a námietkou, že žalobca nemá aktívnu vecnú legitímáciu.

12. K námietke nesprávneho právneho posúdenia veci odvolací súd uviedol, že okresný súd na riadne zistený skutkový stav veci za dôkaznej povinnosti žalobcu a žalovaného aplikoval správny právny predpis, a to rozhodné zákonné ustanovenia tak, ako sú v citácii uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré aj správnym spôsobom interpretoval.

13. Na základe vyššie uvedených zhodnotení krajský súd napadnutým rozhodnutím, rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku potvrdil, ako v tomto výroku vecne správne rozhodnutie. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 C. s. p., § 255 ods. 1 C. s. p.

14. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalovaný (č. I. 178 spisu), prípustnosť ktorého odôvodnil ust. § 420 písm. f/ C. s. p., teda, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podľa žalobcu ďalej napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.).

15. Žalovaný (v ďalšom texte tiež ako „dovolateľ“) v prvom rade vytkol, že odvolací súd sa nezaoberal dostatočne a neposúdil vecne všetky relevantné odvolacie argumenty žalovanej strany uvedené v odvolaní. Navyše odvolací súd prijal skutkový záver o nie riadnom vykonávaní strážnej služby bez opakovania, prípadne doplnenia dokazovania na pojednávaní dňa 16. októbra 2015, na ktorom žalovaný nemohol doložiť ďalšie dôkazy, keď svoju neprítomnosť na pojednávaní riadne ospravedlnil. Dovolateľ vytýkal, že súd prvej inštancie nesprávne zistil skutkový stav a nesprávne hodnotil dôkazy, čím mu bola znemožnená ochrana jeho procesných práv.

16. Dovolateľ ďalej uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení základnej právnej otázky v tejto veci, a to tej, či žalovaný ako súkromná bezpečnostná služba je zodpovedný za krádež vecí tretej osoby alebo za túto škodu spôsobenú odcudzením vecí zodpovedá osoba, ktorá vec odcudžila a teda priamo škodu spôsobila. Dovolateľ namietol, že žiadna strážna služba na svete nezodpovedá za škodu spôsobenú treťou osobou odcudzením alebo iným spôsobom na stráženom majetku, ibaže by to bolo výslovne dohodnuté v zmluve, čo v tomto prípade nebolo. Dovolateľ zdôraznil, že strážna služba je na strázenie a zníženie rizika vzniku škody na stráženom majetku a nie na jeho absolútne vylúčenie a na prenesenie zodpovednosti za škodu na stráženom majetku na strážnu službu. V konaní nebolo preukázané, že žalovaný porušil svoju povinnosť zo záväzkového vzťahu. Ďalej podľa žalovaného nebolo preukázané ani vznik škody, ani výška škody, ako ani príčinná súvislosť medzi tvrdou škodou (odcudzením štvorkolky) a tvrdým údajným porušením povinností žalovaným. Skutočnosť, že svedok K., v kamarátskom vzťahu k poškodenému I. uviedol, že nevidel strážnika v búde pri vstupe do areálu, podľa žalovaného nestačí a nedokazuje porušenie jeho povinností. V tejto súvislosti dovolateľ uviedol, že strážnik mohol byť skrčený a nebolo ho vidieť alebo bol na obchádzke v nepravidelnom čase. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie nebolo podľa dovolateľa preukázané, že svedok I. bol vlastníkom štvorkolky, a to tej, ktorá sa mala nachádzať v garáži a mala byť odcudzená. Ďalej vôbec nebolo podľa žalovaného preukázané, že v garáži sa v inkriminovanom čase štvorkolka nachádzala.

17. Dovolateľ ďalej zdôraznil, že žalobca nemohol dodatkom poskytovať strážnu službu svedkovi I. ako svojmu nájomcovi. Ide podľa jeho názoru o protiprávny nezmysel vo vzťahu ku skutočnosti, že žalobca nemal oprávnenie poskytovať svojím nájomcom strážnu službu bez oprávnenia na jej poskytovanie podľa zákona č. 473/2005 Z. z. o súkromnej bezpečnosti. Žalovaný má za to, že ide o objektívne nemožné plnenie v rozpore so zákonom.

18. K výške tvrdenej škody v čase jej vzniku dovolateľ namietol, že ide o absolútne nepodloženú sumu. Žalobca týmto podľa názoru žalovaného neuniesol dôkazné bremeno o výške škody. Dodal, že výška škody musí byť preukázaná spoľahlivo a nemôže sa nárok o náhradu škody opierať o dohodu žalobcu s treťou osobou. Rovnako sa ani vyplatenie sumy bez podkladov k štvorkolke nemôže opierať o dohodu žalobcu s treťou osobou, pretože v prípade štvorkolky ide o vec strácajúcu hodnotu amortizáciou podobne ako pri osobnom motorovom vozidle.

19. Dovolateľ vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zmeniť a žalobu zamietnuť, súčasne priznať žalovanému náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania.

20. Žalobca sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného uznesením zo dňa 25. apríla 2008, č. k. 2Obdo/17/2017-197 odmietol s tým, že žalobca má právo na náhradu trov dovolacieho konania. Uvedené rozhodnutie dovolacieho súdu bolo na základe sťažnosti žalovaného Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 13. decembra 2018, č. k. II. ÚS 396/2018-36, zrušené a vec bola Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky vrátená na ďalšie konanie. Dôvodom zrušenia rozhodnutia dovolacieho súdu bola aplikácia uznesenia Veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 19. apríla 2017, sp. zn. 1VCdo/2/2017, ktoré uznesenie bolo vyhodnotené ako neústavné pre neprípustnosť kumulácie dovolacích dôvodov v zmysle § 420 a § 421 C. s. p.

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“)], po vrátení veci Ústavným súdom Slovenskej republiky a zistení, že dovolanie podal včas žalovaný, v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpený podľa § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalovaného treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

23. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

24. Podľa ustanovenia § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. V tejto súvislosti osobitne platí, že len dovolací súd bude rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v § 421 ods. 1 C. s. p. (rovnako aj I. ÚS 438/2017).

25. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., keďže má za to, že postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie je ďalej odôvodnené § 421 ods. 1 C. s. p., teda tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.).

26. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

27. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

28. Podľa § 428 C. s. p., dovolateľ musí v dovolaní popri všeobecných náležitostiach podania uviesť,

proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

29. Podľa § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

30. Podľa § 432 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

31. Predmetom dovolacieho prieskumu je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým rozhodnutím bol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený. Z tohto dôvodu je dovolanie voči napadnutému rozhodnutiu prípustné podľa § 420 C. s. p., pretože ide o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie v danom procesnom štádiu končí.

32. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu videl dovolateľ v tom, že odvolací súd 1/ prijal skutkový záver o nie riadnom vykonávaní strážnej služby bez opakovania, prípadne doplnenia dokazovania na pojednávaní, t. j. nenariadil vo veci pojednávanie; 2/ nezaoberal sa dostatočne a neposúdil vecne všetky odvolacie argumenty žalovaného; 3/ na pojednávaní dňa 16. októbra 2015 nemohol doložiť ďalšie dôkazy, keď svoju neprítomnosť na pojednávaní riadne ospravedlnil; 4/ súd prvej inštancie nesprávne zistil skutkový stav a nesprávne hodnotil dôkazy, čím mu bola znemožnená ochrana jeho procesných práv.

33. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právne rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

34. Podľa § 385 ods. 1 C. s. p. na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

35. Civilný sporový poriadok, nadväzujúci na právnu úpravu § 214 Občianskeho súdneho poriadku, zakotvuje pravidlo, podľa ktorého odvolací súd je povinný nariadiť pojednávanie iba v zákone vymenovaných dvoch prípadoch. Ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a v druhom prípade, ak to vyžaduje verejný záujem. Kedy je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie je stanovené v ust. § 384 C. s. p., inak je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C. s. p.).

36. V posudzovanej veci sa odvolací súd stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Dospel preto k názoru, že nie je potrebné dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie

zopakovať, ani doplniť. Rozhodnúť bez odvolacieho pojednávania mohol aj z dôvodu, že súd prvej inštancie rozhodol po nariadení pojednávania a že zo spisu nevyplýva, že by prejednanie a rozhodnutie veci na odvolacom pojednávaní vyžadoval dôležitý verejný záujem. Napokon, existenciu uvedených skutočností dovolateľ v dovolaní ani netvrdí. Ak preto v danej veci odvolací súd rozhodol o odvolaní žalovaného bez nariadenia pojednávania, postupoval v súlade so zákonom. Týmto procesným postupom nemohol preto založiť procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p.

37. Dovolateľ dovolanie odôvodnil tiež tým, že odvolací súd mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a to tým, že sudy nesprávne zistili skutkový stav a nesprávne hodnotili dôkazy.

38. Ak dovolateľ namieta, že k odňatiu možnosti konať pred súdom došlo pri vykonávaní dokazovania nepriznaním významu určitému dôkazu alebo nesprávnym vyhodnotením niektorého dôkazu, dovolací súd uvádza, že nevykonanie dôkazov podľa návrhu alebo predstavy strany sporu nie je postupom, ktorým by jej súd znemožnil uskutočniť jej patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané patrí výlučne súdu a nie strane sporu (§ 185 C. s. p.). Ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť najvyššie k jeho nesprávnym skutkovým záverom a v konečnom dôsledku aj k nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k zmätočnosti rozhodnutia.

39. Taktiež neprítomnosť na pojednávaní z ospravedlneného dôvodu bez toho, aby z dôležitých dôvodov požiadala strana sporu o odročenie pojednávania nie je postupom, ktorým by jej súd znemožnil uskutočniť jej patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 101 O. s. p., keď namietané pojednávanie sa uskutočnilo pred účinnosťou C. s. p., dňa 16. októbra 2015). Dovolací súd dodáva, že na uvedené pojednávanie sa žalovaný ospravedlnil bez žiadosti na odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu (č. 1. 86 spisu) a na pojednávaní dňa 16. októbra 2015 boli oboznámené doklady doručené súdu žalovaným pred týmto pojednávaním, dňa 10. septembra 2015, a to Smernica pre výkon strážnej služby a Dodatky č. 1 až 8.

40. Taktiež námietka dovolateľa, že sa nezaoberal dostatočne a neposúdil vecne všetky odvolacie argumenty žalovaného nie je dôvodná. Ustanovením § 387 ods. 2 C. s. p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožní s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, môže sa v odôvodnení svojho rozhodnutia obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť ďalšie dôvody, tak ako v prejednávanom prípade. Odvolací súd v danom prípade dospel k záveru, súd prvej inštancie vec správne posúdil, keď mal za to, že žalobca osvedčil nárok, ktorý žiadal priznať.

41. Dovolací súd poukazuje aj na skutočnosť, že súd nie je povinný sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberať všetkými skutočnosťami tvrdenými stranami sporu. Rozhodnutie súdu nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami strany sporu, ale musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 220 v spojení s § 393 ods. 1 C. s. p.) a strane sporu musí dať odpoveď na zásadné otázky a námietky spochybňujúce závery ním namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach.

42. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, by zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvoinštančného, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03 č. 313/2004).

43. Dovolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 329/04, podľa ktorého súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať

povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

44. Z uvedeného vyplýva, že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu dalo odpoveď na relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany strán sporu. Rozhodnutie odvolacieho súdu nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaného.

45. Podľa názoru dovolacieho súdu procesný postup odvolacieho súdu, ale aj súdu prvej inštancie prebiehal v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku, žalovaný mal možnosť zúčastniť sa na úkonoch súdu prvej inštancie a proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podať odvolanie, čo aj urobil. Skutočnosť, že sa dovolateľ nestotožňuje s právnym názorom všeobecného súdu, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti, arbitrárnosti alebo zmätočnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

46. Dovolací súd konštatuje, že procesným postupom súdov oboch inštancií nedošlo k tomu, že by súdy znemožnili žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.).

47. Pre úplnosť dovolací súd poukazuje aj na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 2/2016 z 3. decembra 2015, z ktorého vyplýva, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., pričom len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje ani zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa vyššie citovaného ustanovenia. Jedná sa o taký výnimočný prípad, kedy ide o také nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré neobsahuje ani len zásadné vysvetlenie dôvodov, podstatných pre rozhodnutie súdu, čo vykazuje znaky až vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém alebo vady zásadnej, hrubej a podstatnej“, prípadne ak sa zrušením napadnutého rozhodnutia má dosiahnuť náprava „justičného omylu“. O takýto prípad však v preskúmvanej veci nejde, pretože tak, ako je už vyššie konštatované, skutkové a právne závery obsiahnuté v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré spolu s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie tvoria jeden celok) nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Za porušenie základného práva zaručeného v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil rozhodnutie podľa predstáv žalobcu. Vyššie citované zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je aktuálne aj po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový Civilný sporový poriadok, pretože zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, obsiahnuté v novom Civilnom sporovom poriadku, sa nedotkli podstaty a zmyslu tohto stanoviska.

48. Dovolateľ v dovolaní uplatnil aj dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., t. j. nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá ešte rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola vyriešená.

49. Súčasná judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa ustálila na tom, že ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., neoznačí právnu otázku, ktorá ešte rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola vyriešená, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny

dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Na druhej strane bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; rozdielneho rozhodovania dovolacieho súdu; ako aj absencie vymedzenia právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa). V opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný, bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C. s. p., ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p.

50. Dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. predpokladá, že právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Právna úprava účinná od 1. júla 2016, dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená. Základným predpokladom prípustnosti dovolania je, že dovolací súd vo svojej rozhodovacej činnosti, doposiaľ neposudzoval právnu otázku nastolenú dovolateľom (t. j. právne posúdenie veci odvolacím súdom, s ktorým dovolateľ nesúhlasí). Zároveň platí, že právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré nemajú vôbec súvis s rozhodovaným sporom.

51. Právnu otázkou, ktorá je rozhodujúca pre splnenie zákonnej podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p., sa rozumie otázka hmotnoprávna - ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine - ako aj otázka procesnoprávna, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení. Zároveň právnu otázku (od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu) je potrebné koncipovať jednak spôsobom uvedeným v ustanovení § 432 ods. 2 C. s. p., no zároveň aj dostatočne všeobecným spôsobom tak, aby vôbec bolo možné konštatovať, že vo vzťahu ku konkrétnej otázke skutočne existuje alebo neexistuje ustálená/rozdielna rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Tento záver vyplýva aj z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 15. apríla 2020, sp. zn. III. ÚS 123/2020, podľa ktorého už zo samotného znenia § 421 C. s. p. je možné vyvodiť, že vzhľadom na skutočnosť, že od vymedzenia právnej otázky sa odvíja dovolací prieskum, a to v rozsahu, či sa od nej odvolací súd v rámci jej vyriešenia odklonil, riešil ju rozdielne alebo ju ešte neriešil, je pri jej formulácii nevyhnutný predpoklad jej „zovšeobecnenia“.

52. Pokiaľ v dovolaní vymedzená otázka, ktorú má podľa dovolateľa posudzovať dovolací súd, predstavuje skutkovú otázku, nie je splnená zákonná podmienka prípustnosti dovolania uvedená v ustanovení § 421 ods. 1 C. s. p. a takúto otázku nie je dovolací súd oprávnený vo svojom rozhodnutí riešiť.

53. Dovolateľ právnu otázku, od ktorej vyriešenie záviselo rozhodnutie súdov formuloval tak, či žalovaný ako súkromná bezpečnostná služba je zodpovedný za krádež vecí tretej osoby alebo za túto škodu spôsobenú odcudzením vecí zodpovedá osoba, ktorá vec odcudzila a teda priamo škodu spôsobila. Dovolací súd v prvom rade zdôrazňuje, že dovolateľom vymedzená otázka je úzko viazaná na skutkový stav prejednávaneho sporu a s tým súvisiacou procesnou obranou žalovaného. Skutkovým zistením je dovolací súd viazaný podľa § 442 C. s. p. a v dovolacom konaní je vylúčené preskúvanie jeho správnosti alebo nesprávosti.

54. Podľa žalovaného nedošlo z jeho strany k porušeniu povinností, nebol v konaní preukázaný ani vznik škody, výška škody, ako ani príčinná súvislosť medzi tvrdenou škodou (odcudzením štvorkolky) a tvrdeným údajným porušením povinností žalovaným. Osobitne žalovaný namietol aj to, že výška škody musí byť preukázaná spoľahlivo a nemôže sa opierať o dohodu žalobcu s treťou osobou. Dovolateľ sa

týmto nedomáha riešenia právnych otázok zo strany dovolacieho súdu, ale prehodnocovania skutkových záverov súdov nižšej inštancie. Dovolateľom vymedzená otázka uvedená vyššie preto nespĺňa kritérium právnej otázky zameranej na interpretáciu konkrétneho právneho predpisu (jeho konkrétneho ustanovenia). Dovolateľom položená otázka predstavuje otázku, ktorá sa týka skutkových záverov súdov nižšej inštancie a vlastného chápania skutkových zistení dovolateľom. Tento záver vyplýva aj zo skutočnosti, že konštatovanie zodpovednosti za škodu predpokladá naplnenie troch podmienok, a to preukázanie porušenia zmluvnej povinnosti, príčinnú súvislosť medzi porušením zmluvnej povinnosti a vznikom škody a samotný vznik škody. Skúmanie naplnení predpokladov na vyvodenie zodpovednosti za škodu, tak ako to uviedol dovolateľ v podanom dovolaní, nie je skúmaním otázky právnej, ale skutkovej, ktoré skúmanie môže byť vykonané len v konkrétnych súvislostiach (k tomu vid' aj 3Cdo/24/2019, 3Cdo/174/2019 a 8Cdo/191/2018). Z uvedeného dôvodu dovolateľom vymedzená otázka nemôžu založiť prípustnosť dovolania v rozhodovanej veci.

55. Dovolací súd konštatuje, že záver o neprípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p. pri riešení tzv. skutkových otázok zaujal už vo svojich skorších rozhodnutiach (v podrobnostiach vid' aj 1Obdo/47/2017, 4Obdo/45/2017 a 5Obdo/22/2017), zotrváva na ňom a nevidí dôvod, aby sa od neho v rozhodovanej veci odklonil.

56. Osobitne dáva dovolací súd do pozornosti uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 5. septembra 2018, sp. zn. II. ÚS 416/2018, ktorým bolo úspešne podrobené testu ústavnosti uznesenie najvyššieho súdu z 25. apríla 2018, sp. zn. 5Obdo/22/2017, a v ktorom ústavný súd skonštatoval, že „mu nepatrí nahrádzať právne názory najvyššieho súdu a pokiaľ závery najvyššieho súdu v otázke prípustnosti dovolania vzhľadom na skutkový stav nie sú zjavne svojvoľné alebo nelogické, či z iného dôvodu ústavne neudržateľné, ústavný súd nemá dôvod do právomoci najvyššieho súdu v otázke ustálenia prípustnosti dovolania na základe prítomnosti zákonom predpokladaného dovolacieho dôvodu zasahovať“.

57. Dovolací súd preto konštatuje, že dovolanie uplatnené podľa § 421 ods. 1 C. s. p., je možné odôvodniť iba nesprávnym právnym posúdením, ktorého súčasťou nie je (a ani nemôže byť) prípadné, podľa názoru dovolateľa, nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (existencie predpokladov zodpovednosti za škodu). Prípadnú vadu rozhodnutia spočívajúcu nedostatočným zistením rozhodujúcich skutkových okolností, nie je možné subsumovať pod nesprávne právne posúdenie, keď pod právnym posúdením sa rozumie činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení, súd vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav.

58. Dovolací súd zároveň dodáva, že za relevantné vymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade s § 432 ods. 1 a 2 C. s. p., nemožno považovať ani argumenty žalovaného uvedené v dovolaní, z ktorých je zrejmá v zásade len jeho nespokojnosť s vyvodením skutkových zistení a záverov konajúcich súdov. V súvislosti so skutkovými zisteniami súdov v prejednávanom spore dovolací súd osobitne a pre úplnosť dáva do pozornosti uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 9. júna 2020, č. k. III. ÚS 206/2020-13, kde sa uvádza, že všeobecné súdy pristupujú k uplatňovaniu zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkovou činnosťou (strážnou službou) extenzívne. Zodpovednosť konštatujú aj za stavu, keď ku škode na prevádzkovom majetku dôjde v dôsledku konania tretej osoby, ktorá so subjektom vykonávajúcom prevádzkovú činnosť nemá žiadny právny vzťah. Takéto závery nepovažoval Ústavný súd Slovenskej republiky za arbitrárne a zjavne popierajúce zmysel § 420a Občianskeho zákonníka.

59. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalovaného podľa § 420 písm. f/ C. s. p. a § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., nie je procesne daná, preto jeho dovolanie podľa § 447 písm. c/ C. s. p., odmietol.

60. O trovách dovolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. s dôrazom na skutočnosť, že žalobca nepožiadaval o náhradu trov dovolacieho konania.

61. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.